

Η επιστολή ενός δασκάλου: "Γονέα, στάσου πλάι μου και μην φράζεις το δρόμο" (Δημήτρης Τσιριγώτης, Φυσικός)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 2 Απριλίου, 2013

Θέλεις να έχω το μεράκι του καλλιτέχνη αλλά πάει καιρός από το τελευταίο σου χειροκρότημα. Και οι καλλιτέχνες να ξέρεις αν νιώσουν ότι δεν αρέσουν πικραίνονται, και τότε δεν αποδίδουν.

Σε ακούω να με κατηγορείς και να με απαξιώνεις μπροστά στο παιδί σου και ύστερα να αναρωτιέσαι γιατί δεν του εμπνέω σεβασμό.

Σε έχω ακούσει να λες ότι παλιά, όταν ήσουν και εσύ μαθητής, οι δάσκαλοι άξιζαν σεβασμό αλλά ξεχνάς όμως και τι σου έλεγαν οι δικοί σου γονείς για εκείνους τους δασκάλους.

Θέλεις να είμαι αφοσιωμένος στο λειτούργημά μου ενώ ξέρεις ότι είναι και επάγγελμα συγχρόνως και σε ακούω να λες ότι είναι πολλά τα 8 κατοστάρικα που παίρνω. Και ακόμα προσπαθώ να εξηγήσω αυτή σου την αντίφαση: να θεωρείς τη δουλειά μου πολύ σημαντική αλλά να μην θεωρείς ότι θα πρέπει να ανταμείβεται και ανάλογα.

Σε ακούω που ζητάς να με αξιολογήσουν αντικειμενικά αλλά εσύ λίγες φορές δέχτηκες, ως αντικειμενική, τη δική μου αξιολόγηση για το παιδί σου. Και πάντα είχες δική σου άποψη σαν να ήσουν εκεί στη τάξη. Και συχνά θεωρούσες ότι το αδικώ το παιδί. Μου ζητάς να δεχτώ αυτό που, ίσως άγριο, θα είναι η δικαιολογία για να χάσω τη δουλειά μου και ταυτόχρονα μπορείς και εξεγείρεσαι για μια ανώδυνη μονάδα που έβαλα λιγότερο στο βαθμό του παιδιού σου. Πολύ φοβάμαι ότι πλέον με τη δική μου αξιολόγηση θα έχω το νου μου στις δικές μου επιδόσεις και όχι στο παιδί σου.

Σε έχω ακούσει να εκφράζεις ολοκληρωμένη άποψη και με ύφος ειδικού για το πρότυπο του σωστού δασκάλου και για όλων των ειδών τα παιδαγωγικά θέματα. Και αντί να βάζεις ερωτηματικά, να βάζεις θαυμαστικά. Πως γίνεται λοιπόν εσύ να είσαι τόσο σίγουρος και εγώ, ακόμα και μετά από τόσα χρόνια σπουδών και διδασκαλίας,

να ψάχνω ακόμα για τις απαντήσεις;

Με κατηγορείς ότι φταίω εγώ που αναγκάζεσαι να πληρώνεις φροντιστήρια ενώ ξέρεις πολύ καλά ότι για αυτό φταίει το εξετασιοκεντρικό σύστημα και ίσως και η δική σου ματαιοδοξία που εκτρέφει τη βαθμοθηρία.

Σε ακούω να λες συχνά ότι χωρίς φροντιστήριο δεν πας πανεπιστήμιο (πράγμα που δεν διαφωνώ) και να ρίχνεις τις ευθύνες γιαυτό σε μένα. Σκέψου όμως μήπως συγκρίνεις τα ανόμοια. Εγώ, στο σχολείο, έχω να φροντίσω πολλούς και για πολλά ενώ στα φροντιστήρια έχουν λίγους για ένα και μοναδικό: τις εξετάσεις. Σταμάτα λοιπόν να μας συγκρίνεις γιατί δεν κάνουμε την ίδια δουλειά. Και η αλήθεια είναι ότι όντως είναι αδύνατον (ότι και κάνω, όσο καλός και να είμαι) να καλύψω εγώ το παιδί σου σε αυτό του το στόχο. Όμως ακόμα και να ήταν δυνατόν, θα ήταν ολέθριο, για την παιδεία, λάθος να γίνει το σχολείο φροντιστήριο. Το θέμα όμως είναι τι φταίω εγώ γιαυτό το απάνθρωπο, για το παιδί σου σύστημα, που τα μεταμορφώνει σε άλογο κούρσας και τίποτα παραπάνω. Και φυσικά ούτε οι συνάδελφοί μου φροντιστές (οι περισσότεροι εκ των οποίων είναι και εξαιρετικοί καθηγητές) φταίνε γιαυτό παρόλο που εσύ τους κατηγορείς ότι σε εκμεταλλεύονται. Όλοι μας είμαστε οι αποδέκτες των αποφάσεων της πολιτικής ηγεσίας και εκεί πάει και η ευθύνη.

Σε έχω δει να πιστεύεις οτιδήποτε σου έχει πει για μένα το παιδί σου το μεσημέρι όταν γυρίζει στο σπίτι όσο και αν ήταν παραμορφωμένο και μεγεθυμένο από τη παιδική ματιά και υπερβολή.

Σε βλέπω που δεν δέχεσαι κουβέντα για το παιδί σου και δεν το αφήνεις να μάθει από τα λάθη του που η ευθύνη πέφτει σε μένα να του υποδεικνύω. Και πως πιστεύεις ότι θα ωριμάσει το παιδί σου όταν εσύ θα καθαρίζεις για εκείνο;

Σε καταλαβαίνω που δεν αντέχεις να υποφέρει το παιδί σου όταν εγώ το ζορίζω. Όμως άκου τώρα το πιο σημαντικό πράγμα που μαθαίνει στο σχολείο: να λύνει μόνο του προβλήματά και όχι να παραιτείται. Η ζωή θα το φέρει αντιμέτωπο με προβλήματα και διαφορετικούς ανθρώπους. Η φυγή και η ζωή σε γυάλα δεν νομίζω ότι είναι αυτό που εύχεσαι για το παιδί σου. Είναι μέσα στη δουλειά μου να γίνομαι και μερικές φορές "κακός" εάν μου το επιτρέπεις.

Σε βλέπω που με περιμένεις στη γωνία και που με το παραμικρό σκέφτεσαι: "θα του δείξω εγώ". Έχω κάποια νέα για σένα: Είμαι άνθρωπος και ναι κάνω λάθη. Σταμάτα να ζητάς "την κεφαλή μου επί πίνακι" σε κάθε κακή μου στιγμή. Δεν σκέφτεσαι ότι έτσι θα με κάνεις να χάσω την πολυτιμότερη ιδιότητά μου: τον αυθορμητισμό και τη τόλμη μου και ότι ίσως προσπαθήσω να σε έχω ευχαριστημένο με κάλπικο τρόπο. Μήπως αυτό θέλεις από μένα; Να στέκομαι προσοχή και να σε φοβάμαι; Με μερικές ακόμα επισκέψεις στο διευθυντή θα το καταφέρεις.

Σε βλέπω που διαβάζεις το παιδί σου χωρίς να σκέφτεσαι ότι έτσι με ακυρώνεις και το εθίζεις στη παραπαιδεία. Και δεν φτάνει αυτό, το διαβάζεις και στο παρακάτω μάθημα χαλώντας μου την έκπληξη που ήθελα να του κάνω την άλλη μέρα. Πρέπει να ξέρεις ότι η πρώτη μορφή παραπαιδείας είναι πλέον η οικογένεια. Είναι δική μου δουλειά να εντοπίζω τις αδυναμίες του παιδιού σου και να τις εξομαλύνω. Γιατί μου τις καμουφλάρεις όπως -όπως; Δεν καταλαβαίνεις ότι έτσι δημιουργείς ένα γίγαντα με πήλινα πόδια. Και ότι εγώ με ένα γίγαντα μπροστά μου ξεγελιέμαι και ανεβάζω το πήχη.

Σε νιώθω να αγωνιάς σε κάθε διαγώνισμα και κάθε εξέταση του παιδιού σου. Καιρός να σταματήσεις. Να καταλάβεις ότι το σχολείο για σένα τελείωσε πριν από πολύ καιρό. Το σχολείο, να ξέρεις, δεν είναι ούτε δικό σου ούτε δικό μου: είναι των παιδιών. Δεν νομίζεις ότι είναι λίγο υπερβολικό να ασχολείσαι τόσο πολύ με την σχολική ζωή του παιδιού και να προσπαθείς να έχεις τον απόλυτο έλεγχο της; Στάσου πλάι μου και πλάι του παιδιού σου γιατί τώρα είσαι μες στη μέση και φράζεις το δρόμο.

Σε έχω ακούσει να λες ότι δουλεύω λίγες ώρες τη ημέρα και λίγους μήνες το χρόνο αλλά δεν μου εξηγείς γιατί η δική μου δουλειά παρουσιάζει το μεγαλύτερο ποσοστό σε σχέση με άλλα επαγγέλματα του συνδρόμου της «επαγγελματικής εξάντλησης» (burnout). Και θέλω να σε ρωτήσω κάτι. Νομίζεις αλήθεια εύκολο να πρέπει να φροντίζεις τόσους πολλούς εντελώς διαφορετικούς ανθρώπους ταυτόχρονα; Επίσης αφού θεωρείς τη δουλειά μου λειτούργημα, όπως λες, γιατί τη μετράς με μεζούρα και χρονόμετρο;

Σε έχω ακούσει πολλές φορές να βάζεις όλους τους δασκάλους στο ίδιο τσουβάλι και ας έχεις δίκιο ότι μερικοί δεν τιμούν το ρόλο τους. Οι γενικεύσεις που κάνεις πραγματικά με πληγώνουν και πυροδοτούν τον κοινωνικό εμφύλιο της εποχής μας.

Ακόμα και τώρα που διαβάζεις αυτά που σου γράφω σε νιώθω να γίνεσαι έξαλλος και να θες να μου απαντήσεις. Άκου λοιπόν κάτι: εγώ δεν σε βλέπω ως αντίπαλο. Σε θέλω δίπλα μου. Δείξε μου εμπιστοσύνη και μη μου βάζεις και εσύ εμπόδια. Και δεν σε κατηγορώ για κάτι απλά νιώθω την ανάγκη να υπερασπιστώ τον εαυτό μου γιατί με αδικείς λιγάκι και μου χρεώνεις περισσότερα από όσα μου αναλογούν. Και αν πρέπει ως καθηγητής να "καθηγούμαι" (να είμαι μπροστά και να οδηγώ) μην μου αποσπάτε τη προσοχή από το τιμόνι γιατί μεταφέρω μικρούς αλλά πολύτιμους επιβάτες. "Παρακαλώ μην ομιλείται εις τον οδηγό. Υπάρχει κίνδυνος ατυχήματος".

Έχω δει τα αντανakλαστικά σου να λειτουργούν μόνο με μένα απέναντι για να με βάλεις στη θέση μου. Δεν σε έχω ακούσει όμως να θεωρείς άδικο για παιδί σου (και να αντιδράς ανάλογα) τη τραγική κατάσταση που επικρατεί στα σχολεία σήμερα.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Πως επιτρέπεις να μην έχει το παιδί σου καθηγητές, να μην έχει θέρμανση, να μην έχει βιβλία, να μην παίρνει ουσιαστική μόρφωση και εσύ αγωνιάς μόνο για τους βαθμούς; Το γενικότερο πλαίσιο της εκπαίδευσης και η έλλειψη κρατικής μέριμνας είναι οι πραγματικές αιτίες που φταίνε για την υποβάθμιση της παιδείας . Και εσύ γονέα επιμένεις να "πυροβολείς τον πιανίστα" ενώ τα τραγούδια που του έχουν δώσει να παίξει είναι που δεν αξίζουν.

(Πηγή: opaidagogos.blogspot.gr)